

Debatt

CARL BILDT:

Christopher Jolins bok

Med all respekt för Åke Thulstrup skulle jag nog vilja sätta ett enda stort frågetecken efter hans artikel "Christopher Jolin och hans kritiker" i Svensk Tidskrift 1973 nr 8. Artikelns syfte förefaller lika oklart och tveksamt som större delen av de tankegångar den innehåller.

Thulstrup säger sig ha läst den jolinska boken flera gånger — en inte alldeles oäven prestation — och han har idel berömmande ord att komma med. Hans artikel förefaller ha till syfte att hävda, att alla de som kritiserat denna förnämliga bok på något underligt sätt vill blunda för att det förekommit vänstervridning på olika områden i vårt samhälle. Att försöken att bevisa denna tes leder till några intressanta saltomortaler, som leder tankarna till den typ av logik som oftast brukar känneteckna interndebatter inom vänstern om vem som står på den korrekta "klasståndpunkten", säger sig självt.

Grundtesen i Thulstrups artikel är självfallet helt felaktig. Man kan vara ytterligt kritisk mot Jolins bok utan att för den skull tvunget behöva förneka att det förekommit vänstervridning. Det går att skriva dåliga böcker också om sanningar.

Jolins bok är dålig, t o m utomordentligt dålig. Thulstrup tycker visserligen att de olika sakfel i boken som påpekats av s k moderata, seriösa kritiker — och sådana finns det faktiskt en uppsjö — är "småkrafs", men vad han inte noterat är att boken är så full av detta "små-

krafs" att man mycket snart förlorar varje tilltro till dess detaljuppgifter. Självt har jag svårt att hitta ett enda kapitel som inte innehåller grundläggande fakta- eller bedömningsfel. Och det är ett ganska hårt omdöme.

I slutet av sin artikel presenterar Thulstrup ett antal tankar som förefaller mig om möjligt än underligare än de tidigare. På något sätt, hävdar han, beror vänstervridningen på att Sovjetunionen är en stark militärmakt. Åke Thulstrup tror med andra ord, att de ungdomar som attraheras till olika vänsterrörelser gör det därför att de läst i tidningarna att Sovjet har så moderna flygplan eller så fina stridsvagnar. Varför de amerikanska B52-orna inte förmått att attrahera fler sympatisörer förklarar han försiktigtvis inte. Teorin i dess helhet förtjänar inte någon annan benämning än befängd.

Att bekämpa extremvänstern är inte lätt — om man vill ha resultat. Det är inte svårt att som Jolin gå ut med storsläggan och utan hänsyn till fakta, sans och balans drämma på för allt vad man förmår. Gör man det kan man i alla fall vara säker på applåder — och livliga sådana — från en begränsad grupp i samhället. Men att seriöst och långsiktigt försöka driva tillbaka extremvänstern från dess positioner inom ungdoms- och studentvärlden fordrar ett långt mer seriöst och noggrant arbete. I det arbetet är insatser av typ Jolin snarare en black om foten än en hjälp.

ÅKE THULSTRUP:

Svar

Carl Bildt har redan i en annan tidskrift talat om att han tycker illa om Christopher Jolins bok "Vänstervridningen — en fara för demokratin". Carl Bildts recension av Jolins bok var just en av de invektivpräglade anmälningar — den trycktes under rubriken "Töntigt" — som jag tillät mig att nagelfara i det senaste numret av Svensk Tidskrift. Något nytt har hr Bildt nu alls ej att komma med. Det är helt oriktigt, att jag själv inte har några invändningar mot Jolins opus. Det framgår tydligt att jag reserverar mig mot hans

hypotes att den svenska vänsterradikalismen helt och hållet är ett utflöde ur sovjetiska propaganda- och infiltrationsinsatser. Inte heller har jag någonsin sagt eller menat, att den vänstervridning som finns i så hög grad präglar vår Radio/TV och en del av pressen "beror — — — på att Sovjetunionen är en stark militärmakt". Vad jag skrev var att en betydande militär kraftutveckling enligt historiens vittnesbörd, särskilt från de två världskrigen, i synnerligen hög grad har påverkat svensk politik och opinionsbildning.